

gik det i Møde, som vi nu staar midt i. Regeringen har ikke kunnet være uvidende om, at naar Landmandsbanken skulde aflægge sit Regnskab, var det uomgængelig nødvendigt at træffe Sikkerhedsforanstaltninger, fordi dette Regnskab vilde aabenbare nye kæmpemæssige Tab, Tab, der, naar de blev bekendt for Befolkningen, vilde have den Virkning, at Tilliden vilde rokkes paa det føleligste. Vi er blevet overrasket ved dette Lovforslag, men vi vil ikke udsætte os for nok en Gang og nok en Gang igen at blive overrasket af denne Regering. Vi beklager, at det ikke er lykkedes os at opnaa Forstaaelse hos alle Partier i dette Ting om det foreliggende Spørgsmaal, det Spørgsmaal, der er af saa uhyre Betydning for vort Erhvervsliv, og som — det har den højtærede Ordfører (Martin Hansen) Ret i — burde have samlet Partierne, men det er Regeringens Skyld, naar det ikke har kunnet ske. Regeringen er imidlertid ikke alene om Skylden, Venstre er ikke alene om Skylden, det konservative Folkeparti har sin store Del i Ansvar. Hvis det konservative Folkeparti havde kunnet bekvempe sig til at sige Regeringen sin Mening i Tide paa en saadan Maade, at den ikke var til at misforstaa, saa vilde Forholdene have set helt anderledes ud, men det har det konservative Folkeparti ikke og formentlig af den Grund, at de ikke har kunnet enes om at tage et endeligt Standpunkt enten i den ene eller den anden Retning. Det maa siges at være noget usædvanligt, for ikke at sige noget uhørt, at to Regeringspartier, som ellers samvirker og har holdt Regeringen oppe nu i 2½ Aar, i et saa vigtigt og afgørende Spørgsmaal som dette ikke har kunnet enes før ialleryderste Øjeblik — ja, jeg ved i dette Øjeblik end ikke, om det er blevet besluttet i det konservative Folkeparti at stemme for Lovforslaget, saaledes at Regeringen kan gaa ud af denne Sal uden at have lidt sit parlamentariske Nederlag, men Regeringen faar vel sit parlamentariske Grundlag i Orden nu i yderste Øjeblik. Det er jo muligt, at det konservative Folkeparti i sidste Øjeblik har faaet en eller anden Indrømmelse. Jeg hørte nu ellers for kort Tid siden en af Venstres ledende Mænd sige, at Regeringen gav ikke ved Dørene, saa at det som Følge deraf ikke kan ventes, at det konservative Folkeparti kan opnaa noget, men jeg gaar dog ud fra, at der alligevel paa en eller anden Maade er givet en lille Tærskilling, saaledes at man i nogen Tid har lidt at tære paa, lidt at trøste sig med. Men de to Partier har nu Ansvar, og de maa dele det med

hinanden, og de maa bære det i Fællesskab med Regeringen, thi Regeringen kan jo ikke leve en eneste Dag længere, end det konservative Folkeparti tillader det. De to Partier mener sig ganske sikkert stærke nok til at gennemføre denne Sag. Jeg vil inderligt haabe, at Forholdene herefter maa forme sig saaledes for Landmandsbanken, at det Ansvar, de paatager sig ved denne Sags Gennemførelse paa denne ekstraordinære Maade, ikke bliver alt for tungt at bære. Vi vil ikke forhindre eller gøre noget Forsøg paa at forhindre Lovforslagets Vedtagelse, men har villet fralægge os Ansvar for, at Lovforslaget blev vedtaget, som det nu bliver. Derfor anbefaler jeg Tingets Medlemmer at undlade at stemme for Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger.

Pürschel: Vi er enige i, at denne Sag er den betydningsfuldeste, den vanskeligst overskuelige, som i lange Tider har foreligget for den danske Rigsdag. Det er vor Opfattelse, at denne Ordningens Værdi, der jo i saa høj Grad beror paa, om der kan skabes Ro og Tillid, i høj Grad vilde forøges derved, at der stod et stort Flertal bagved den. Det er det, vi har givet Udtryk i den Betænkning, som det ærede Medlem Hr. Hauge behagede at kalde et Orakelsprog. Det er dog jævn og menneskelig Tale. Vi tror, at hvis der stod et stort Flertal bag denne Sag, vilde Roen ganske af sig selv vokse op omkring Banken og skabe det Værn omkring den, som er nødvendigt, for at den skal kunne staa. Vi maa endvidere tro, at der i hvert Fald havde været en Mulighed for at faa en noget større Tilslutning til dette Lovforslag, end Tilfældet efter det ærede Medlem Hr. Hauges Udtalelser synes at skulle blive. Vi maa haabe, at Ordningen desuagtet maa vise sig heldbringende, og vi maa stærkt understrege, at alle, der deltager i den offentlige Debat, har deres Del af Ansvar for, at den nødvendige Ro omkring Banken nu tilvejebringes. De sidste Tidens Begivenheder maa mane enhver til Forsigtighed. Vi maa hævde, at viser denne Ordning sig nu ikke helt at svare til Forventningerne, saa maa den Omstændighed, at Partiet Venstre i denne Sag har stillet sig saa afvisende, som det har, nødvendigvis føre til, at en væsentlig Del af Ansvar maa lægges paa dette Parti. Derfor kunde vi have ønsket, at man fra Partiet Venstres og fra Regeringens Side havde været i Stand til at vise den Resignation at bringe det personlige Offer, som efter vort Skøn i saa høj Grad